

УДК 343.84:351.74

DOI: 10.31733/2078-3566-2021-3-251-256

Дмитро ТІНІН[©]
викладач

**Володимир
ТИМОФЄЄВ**
викладач

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ПРОБЛЕМИ ТА КОМПЕТЕНЦІЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ ВИРОКІВ СУДУ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ПОЗБАВЛЕННЯМ ВОЛІ

На сьогодні певною колізією в судовій практиці, чинному кримінальному процесуальному та кримінально-виконавчому законодавстві України є порядок виконання вироків суду, пов'язаних із позбавленням волі, з моменту набрання ними законної сили.

На законодавчому рівні залишається неврегульованими межі компетенції працівників Національної поліції після надходження такого вироку до будь-якого підрозділу поліції та порядку їх виконання.

Ця обставина породжує неоднозначне тлумачення органами прокуратури порядку виконання вироків суду, пов'язаних із відбуванням покарання у вигляді позбавлення волі особами, які на момент досудового та судового провадження не мали запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Така законодавча невизначеність, як наслідок, створює суперечності щодо визначення конкретного правоохоронного органу, який за своїми повноваженнями повинен здійснювати виконання таких вироків суду, а також ступінь і межі відповідальності посадових осіб за нежиття відповідних заходів реагування, або не виконання такого вироку взагалі.

Ключові слова: вирок суду, ухилення від відбування покарання, компетенція, службова особа, розшук особи, виконання покарань.

Постановка проблеми. На сьогодні виконання вироку суду є завершальною стадією кримінального процесу, в якій вирок, що одержав законну силу, звертається до виконання та в цей спосіб реалізується прийняте рішення.

Під час виконання вироку суду у правоохоронців виникає низка проблем, які унеможливають його виконання, або взагалі утворюється бездіяльність з їх боку. Як наслідок, зазначені чинники сприяють засудженим ухилятися від призначеного їм покарання або вчиняти інші злочини в цей час.

Під час здійснення контролю за додержанням законності в системі Національної поліції щодо виконання вироків суду, пов'язаних із позбавленням волі, службовими особами не враховується момент настання компетенції поліцейських, адже безпосередньо ані на законодавчому рівні, ані окремим розпорядчим службовим документом не розроблено механізм виконання таких рішень. Зі свого боку, як поліцейські, так і працівники прокуратури не враховують взагалі та неоднозначно розуміють тлумачення поняття «ухилення від виконання покарання». Ця обставина узагальнює та не коректно обумовлює повноваження поліції під час виконання таких рішень суду.

На сьогодні законодавець не визначає компетенцію Національної поліції та не

© Д. Тінін, 2021

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-8593-1706>
dimatidnepr13@gmail.com

© В. Тимофєєв, 2021

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-6805-8933>
k_tsp@dduvs.in.ua

відносить до її обов'язків виконання судових рішень, пов'язаних із позбавленням волі. Однак у щоденній практиці судові установи направляють такі рішення до поліцейських підрозділів лише з урахуванням вимог ст. 129-1 Конституції України. Отже, судова установа під час прийняття рішення про визначення органу, який буде виконувати таке рішення, керується лише на власний розсуд або матеріалами кримінального провадження, в межах якого буде воно ухвалено.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Досвід розвитку й становлення тюремних інституцій за історію становлення державності України є частиною світового здобутку в цій сфері, наприклад досвід діяльності уродженця Харківщини – А. Макаренка.

На території України період суттєвих змін у законодавстві та пенітенціарній практиці відбувався одночасно з першою хвилею пенітенціарних реформ у Західній Європі, ініційованою працями Ч. Беккарія, В. Кокса, Д. Говарда, І. Бентама, що пов'язувалися із розвитком гуманістичних ідей, пом'якшенням покарань.

На теренах України в радянські часи та в період становлення незалежності питаннями реформування займався Г. Радов – видатний український вчений-пенітенціарист, доктор філософії, кандидат юридичних наук, Заслужений юрист України, генерал-майор внутрішньої служби. Поряд з ним питаннями реформування та становлення пенітенціарного інституту займалися І. Штанько, В. Кузьмін, В. Головач, М. Полудьонний, О. Виноградова, М. Задоянний, М. Линенко, В. Львовчкін, О. Михайленко та ін.

Мета статті: визначити причини виникнення неоднозначного тлумачення процедури виконання вироку суду за кримінальним покаранням, пов'язаним із позбавленням волі; з'ясувати межі компетенції Національної поліції щодо виконання таких рішень, а також з'ясувати, до повноважень якого правоохоронного органу належить така діяльність; конкретизувати момент початку настання повноважень поліцейських та з'ясувати сьогоденну практику ухвалення рішень щодо судових вироків.

Виклад основного матеріалу. Вірок (від пол. *wyrok*), або присуд — судове рішення, в якому доведено винуватість або невинуватість особи. В іншому тлумаченні – це категоричне рішення про що-небудь, оцінка чогось, авторитетна думка про щось.

Згідно зі ст. 129 Конституції України обов'язковість судового рішення належить до основних засад судочинства [1]. Також у ст. 129-1 вказано, що держава забезпечує виконання судового рішення у визначеному законом порядку, а контроль за виконанням судового рішення здійснює суд.

Отже, ми визначаємось, що обов'язковість виконання судового рішення потребує дві додаткові обставини: наявність компетентних органів щодо їх виконання (як держава, яка забезпечує виконання такого рішення), а також законодавчого закріплення їх повноважень та відповідальності.

Невиконання судового рішення тягне за собою відповідальність згідно зі ст. 382 КК України [2]. В роз'ясненні об'єктивної сторони цього кримінального правопорушення зазначено наявність таких дій, як: невиконання (ухилення від виконання) судового рішення або перешкодження його виконанню.

Невиконання судового рішення треба розуміти як бездіяльність, яка зумовлюється нежиттям визначених законом і судовим документом заходів, необхідних для виконання, за умови, якщо суб'єкт був зобов'язаний і мав реальну можливість виконати. Форми (способи) невиконання можуть бути різноманітними: пряма і відкрита відмова від виконання, тобто висловлене в усній чи письмовій формі небажання його виконати. Невиконання може мати і завуальований характер, коли зобов'язана особа хоча відкрито і не відмовляється від виконання судового акта, але вживає певних зусиль, які фактично роблять неможливим його виконання (умисно не отримує вхідну кореспонденцію, не приймає державного виконавця, направляє документ не за адресою тощо) [7]. В цьому контексті вбачається наявність таких ознак, як: зобов'язаність суб'єкта та наявність реальної можливості для виконання.

Під перешкодженням виконанню рішення треба розуміти активні дії, які становлять протидію реалізації вимог, що містяться в цьому документі, вчинювану з метою недопущення його виконання [7].

Суб'єкт цього злочину може бути як спеціальним, так і загальним. Тобто за ч. 1 ст. 382 КК [2], якщо злочин вчиняється шляхом невиконання судового рішення, суб'єкт злочину – спеціальний, оскільки ним може бути лише така особа, на яку законом і цим судовим актом покладений обов'язок його виконання і вона має реальну можливість

його виконати [7].

Для початку з'ясування причин виникнення таких проблем та шляхів їх вирішення необхідно визначити межі компетенції поліцейських на законодавчому рівні, як службових осіб.

Отже, відповідно до ст. 23 «Основні повноваження поліції» Закону [5] відсутнє жодне посилання щодо виконання поліцейськими вироку суду, пов'язаних із застосуванням покарання у вигляді позбавлення волі. Тобто згідно із Законом ці дії поліцейських не визначено, як безпосередні їх повноваження.

Відповідно до п. 27 ч. 1 ст. 23 Закону щодо судових рішень визначено таке: «поліція вживає заходів для забезпечення публічної безпеки і порядку під час примусового виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) ...» [5].

Відповідно до п. 7 ст. 23 цього ж Закону викладено таке: «поліція розшукує осіб, які переховуються від органів досудового розслідування, слідчого судді, суду, ухиляються від виконання кримінального покарання ... у випадках, визначених законом». У цьому разі йдеться про оголошення розшуку особи, яка ухиляється від відбування покарання, пов'язаного з позбавленням волі, згідно із законом [6].

Водночас згідно з п. 3 ч. 1 ст. 6 Закону [6] зазначено таке: «підставою для проведення ОРД являється наявність достатньої інформації, одержаної в установленому законом порядку, що потребує перевірки ... про осіб, які переховуються ... ухиляються від відбування кримінального покарання». Отже, в цьому разі необхідно розглядати законодавчо закріплені повноваження поліцейських за наявності достатніх даних про ухилення особи від відбування покарання, пов'язаного з позбавленням волі. Поглиблюючись в розкриття цього питання, потрібно зазначити, що організаційними інструкціями визначено, що підставою для розшуку таких осіб є зібрані матеріали з виконання обвинувального вироку суду щодо неможливості встановлення місцезнаходження особи, засудженої до покарання у вигляді арешту чи позбавлення волі. Надходження таких матеріалів буде підставою для оголошення в розшук особи, яка ухиляється від відбування покарання, пов'язаного з позбавленням волі. Однак саме собою виконання вироку суду без наявності підтверджувальних матеріалів про таке ухилення засудженого не може належати до компетенції Національної поліції, оскільки не визначено жодною нормою Закону.

Відповідно до вимог ст. 24 Закону – «Додаткові повноваження поліції» зазначено, що виконання інших (додаткових) повноважень може бути покладене на поліцію виключно законом [5].

Отже, робимо висновок, що відповідно до закріплених на законодавчому рівні повноважень поліції жодна норма цього Закону [5-6] не визначає виконання поліцейськими вироку суду, пов'язаних із застосуванням покарання у вигляді позбавлення волі, як безпосередній обов'язок поліцейських.

Законодавчо не визначеним також залишається порядок затримання та процесуального оформлення поліцейськими такого затримання відповідно до КПК України [3], бо серед переліку випадків затримання особи без ухвали суду, визначених в ст. 208, жодного слова не сказано про вироки суду. А в ст. 205 зазначається лише про негайне виконання ухвали суду щодо застосування запобіжного заходу [3].

Зважаючи на вищевикладене, виникає питання: до компетенції якого правоохоронного органу все ж таки належить обов'язок виконання вироку суду щодо застосування до засудженого покарання, пов'язаного з позбавленням волі?

Відповідно до ст. 11 [4] – «Види органів і установ виконання покарань» визначено такі: центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань та пробації, його територіальні органи управління, уповноважені органи з питань пробації. Установами виконання покарань є арештні доми, кримінально-виконавчі установи (відкритого типу – виховні колонії, та закритого типу – виправні колонії), спеціальні виховні установи, слідчі ізолятори у випадках, передбачених Кодексом, а також органи державної виконавчої служби, військові частини, гауптвахти і дисциплінарні батальйони в межах, визначених Кодексом та законами України.

До 2019 року згідно з п. 6 ч. 4 Положення про Державну пенітенціарну службу України, затвердженого Указом Президента України від 6 квітня 2011 року № 394/2011, одним із завдань ДПтСУ була «організація та контроль виконання вироку суду та інших судових рішень і застосування передбачених законом засобів виправлення засуджених».

Однак у загальній практиці судові установи не враховували наявність такої норми під час ухвалення рішення щодо вибору виконавця ухваленого рішення у вигляді вироку суду.

В подальшому ДПтСУ ліквідовано згідно з указом Президента України «Про визнання такими, що втратили чинність, деяких указів Президента України» від 20 червня 2019 р. № 419/2019, Постанови КМУ «Про ліквідацію територіальних органів управління Державної пенітенціарної служби та утворення територіальних органів Міністерства юстиції» від 18 травня 2016 р. № 348, та утворено територіальні органи Міністерства юстиції – міжрегіональні управління з питань виконання кримінальних покарань та пробачії.

24 січня 2020 р. Постановою КМУ «Деякі питання територіальних органів Міністерства юстиції № 20» було утворено Департамент з питань виконання кримінальних покарань [1]].

Аналізуючи вимоги Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» (далі – ДКВСУ), бачаємо, що нормою ст. 1 на ДКВСУ покладається завдання щодо здійснення державної політики у сфері виконання кримінальних покарань [7].

Також у розділі IV закону викладено права та обов'язки посадових і службових осіб цих органів. У ст. 18 цього розділу вбачається, що такі особи зобов'язані [7]:

1) п. 1 ч. 1 – виконувати покарання згідно з вимогами кримінально-виконавчого законодавства;

2) п. 2 ч. 1 – забезпечувати дотримання прав людини і громадянина... вимог законодавства щодо виконання і відбування кримінальних покарань;

3) п. 3 ч. 1 – виконувати вироки, постанови і ухвали суду, а також ... в установленому законом порядку і в межах їх компетенції; тримати осіб, узятих під варту.

Вимогами ч. 2 ст. 18 Закону сказано, що посадові і службові особи органів і установ виконання покарань мають право [7]:

1. П. 4 ч. 2 – у разі здійснення заходів щодо розшуку та затримання засуджених і осіб, узятих під варту, які вчинили втечу, або засуджених, які ухиляються від відбування покарання, у місцях, де імовірна їх поява:

а) входити безперешкодно в будь-який час доби на територію і в приміщення підприємств, установ і організацій, а за згодою власників – також у жилі та підсобні приміщення громадян і перебувати в них;

б) зупиняти та проводити огляд транспортних засобів;

в) перевіряти у громадян документи, що посвідчують їх особу;

г) затримувати і доставляти до правоохоронних органів осіб, які розшукуються;

г) проводити особистий огляд затриманих осіб та речей, що знаходяться при них.

2. П. 7 ч. 2 – застосовувати і використовувати фізичну силу, спеціальні засоби і зброю на підставах і в порядку, передбачених Законом України «Про Національну поліцію» та іншими законами України.

3. П. 8 ч. 2 – здійснювати оперативно-розшукові заходи згідно із законами України.

Отже, в ст. 18 закріплено права та обов'язки посадових та службових осіб, в яких ДКВСУ наділено повноваженнями у сфері виконання і відбування кримінальних покарань. Згідно з п. 3 ч. 1 ст. 18 на посадових та службових осіб ДКВСУ покладено обов'язок виконувати вироки, постанови та ухвали суду. Водночас згідно з п. 4 ч. 2 ст. 18 «у разі здійснення заходів щодо розшуку та затримання ... засуджених, які ухиляються від відбування покарання, ...» посадові та службові особи ДКВСУ законодавчо наділені закріпленими правами. Необхідно відмітити, що в цьому випадку, якщо тлумачити «у місцях, де імовірна їх поява», так як викладено в Законі, то лише посадові та службові особи ДКВСУ мають законодавчо закріплені повноваження. Водночас поліцейські законодавчо такими правами не наділені, власне кажучи, як і обов'язком виконання вироків суду.

Загалом в сьогоденній практиці ДКВСУ розуміється як служба, яка безпосередньо виконує вирок суду в частині позбавлення волі засудженого в установах ДКВСУ. Одночасно відповідно до ст. 18 Закону [7] ДКВСУ наділена повноваженнями, які не властиві органам Національної поліції.

В Законах України [5-7] одним із принципів здійснення своїх службових повноважень зазначено, що діяльність посадових та службових осіб повинна будуватись на принципі «законності». А «законність» розуміється, як межі повноважень, які делеговані державою на законодавчому рівні конкретному правоохоронному органу.

В умовах сьогодення поліцейські вимушені здійснювати не властиві їм заходи щодо виконання вироків суду, пов'язаних із позбавленням волі. Ця правова прогалина призводить до того, що у зв'язку з відсутністю будь-якого розпорядчого документа в

системі Національної поліції щодо виконання таких документів, останні повинні ухвалювати рішення на загальних засадах діловодства. На сьогодні у своїй діяльності службовці регламентуються вимогами «Інструкції з організації контролю за виконанням документів у Національній поліції України» [11]. Це призводить до двоякого тлумачення контролюючими органами такого поняття, як «відрахування строків» початку настання підстав для прийняття рішення про оголошення розшуку засудженого, який ухиляється від виконання покарання, пов'язаного з позбавленням волі. Тобто йдеться про дату, з якої потрібно відраховувати строки оголошення державного розшуку – з дня надходження самого вироку, або з дня реєстрації матеріалів підтвердження про ухилення засудженим від відбування такого покарання. Загалом цю кореспонденцію потрібно розглядати за загальними принципами, оскільки окремого механізму або іншого розпорядчого документа (наказу, розпорядження та ін.) не розроблено. Отже, протягом тридцяти днів поліцейський повинен прийняти рішення щодо цього вироку суду, але є ще деякі аспекти, які можуть впливати на більш короткий термін виконання цих документів (резольюція керівника, конкретні строки виконання, обставини виконання, зібрані матеріали про ухилення засудженого від відбування покарання тощо).

У зв'язку з цим виникають питання у працівників прокуратури під час перевірок законності виконання таких вироків та прийнятих щодо них рішень поліцейськими. Однак необхідно зауважити, що незаконне притягнення поліцейських до відповідальності в такий спосіб повинно мати, як наслідок, й притягнення до відповідальності посадових осіб, які прийняли це рішення, а також стосовно тих, які порушують такі питання, що на практиці не запроваджується.

На думку автора, в демократичній державі кожна службова та посадова особа повинна займатись своєю справою відповідно до делегованих їй повноважень державою. При такій постановці питання, звісно, зважаючи на принцип «законності», кожний правоохоронний орган матиме змогу своєчасно та в законний спосіб здійснювати свою діяльність в повному обсязі без необхідності встановлення прорахунків та притягнення до відповідальності особового складу.

Висновки. З огляду на викладений матеріал та законодавчо закріплені повноваження працівників Національної поліції та Державної кримінально-виконавчої служби України, робимо висновок, що залишається не врегульованим питання щодо правильного обрання судовими установами безпосереднього виконавця вироків суду, пов'язаних із позбавленням волі, з моменту набрання ними законної сили. Адже кожний створений правоохоронний орган в державі повинен займатись виконанням делегованих йому обов'язків: Національна поліція – розслідуванням кримінальних проваджень, розкриттям злочинів, розшук, адміністративною та профілактичною діяльністю тощо, а ДКВСУ – виконанням кримінальних покарань.

Для вирішення таких проблем необхідно правильно визначити порядок виконання кожним органом властивих йому функцій. Тобто, якщо працівники ДКВСУ під час виконання вироку суду не матимуть змоги встановити місцезнаходження засудженого або буде підтверджено обставини його ухилення від відбування призначеного йому покарання, то з цього моменту вже починається компетенція поліцейських – його розшук.

Такі рішення не можуть бути прийняті одноосібно керівниками структурних підрозділів, а отже, це зумовлює вирішення цієї проблеми на рівні керівництва департаментів з подальшим внесенням відповідних змін до законодавчих актів, які регулюють межі діяльності їх галузевих служб.

Список використаних джерел

1. Конституція України : Закон України № 254к/96-ВР від 28.06.1996. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#top>.
2. Кримінальний кодекс : Закон України від 05.04.2001. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
4. Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15#Text>.
5. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.
6. Про оперативну-розшукову діяльність : Закон України від 18.02.1992. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text>.
7. Про Державну кримінально-виконавчу службу України : Закон України від 23.06.2005.

URL : <https://ips.ligazakon.net/document/view/t052713?an=1>.

8. Стаття 382. Невиконання судового рішення. Розділ XVIII Злочини проти правосуддя : науково-практ. коментар Кримінального процесуального кодексу. Т. 2. *Мего-Інфо-Юридичний портал*. № 1. URL: <http://mego.info/матеріал/стаття-382-невиконання-судового-рішення>.

9. Порядок виконання вироку. *Безоплатна правова допомога*. Відредаговано 21.04.2021. URL: https://wiki.legalaid.gov.ua/index.php/Порядок_виконання_вироку.

10. Історія становлення і розвитку органів та установ виконання покарань: організаційно-правові аспекти. Історія ДКВС. Офіційний сайт Державної кримінально-виконавчої служби України. URL: <https://kvs.gov.ua/about-service/history/>.

11. Інструкція з організації контролю за виконанням документів у Національній поліції України : затв. наказом МВС України № 503 від 13.06.2016. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0944-16#Text>.

Надійшла до редакції 07.09.2021

References

1. Konstytutsiia Ukrainy [Constitution of Ukraine] : Zakon Ukrainy vid 28.06.1996 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA%96-%D0%B2%D1%80#top> [in Ukr.].

2. Kryminalnyi kodeks [The Criminal Code] : Zakon Ukrainy vid 05.04.2001 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>. [in Ukr.].

3. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy [Criminal Procedure Code of Ukraine] : Zakon Ukrainy vid 13.04.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> [in Ukr.].

4. Kryminalno-vykonavchi kodeks Ukrainy [criminal-executive code of Ukraine] : Zakon Ukrainy vid 11.07.2003. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15#Text>. [in Ukr.].

5. Pro Natsionalnu politsiiu [About the national police] : Zakon Ukrainy vid 02.07.2015 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text> [in Ukr.].

6. Pro operatyvno-rozshukovu diialnist [About operative-search activity] : Zakon Ukrainy vid 18.02.1992 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text> [in Ukr.].

7. Pro Derzhavnu kryminalno-vykonavchu sluzhbu Ukrainy [About the State penitentiary service of Ukraine] : Zakon Ukrainy vid 23.06.2005. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/t052713?an=1> [in Ukr.].

8. Stattia 382. Nevykonannia sudovoho rishennia. Rozdil XVIII Zlochyny proty pravosudiva [Article 382. Failure to execute a court decision. Chapter XVIII Crimes against justice] : naukovo-prakt. komentar Kryminalnoho protsesualnoho kodeksu. T. 2. *Meho-Info-Yurydychnyi portal*. № 1. URL: <http://mego.info/material/stattia-382-nevykonannia-sudovoho-rishennia>. [in Ukr.].

9. Poriadok vykonannia vyroku [The order of execution of the sentence]. *Bezoplatna pravova dopomoha*. Vidredahovano 21.04.2021. URL : https://wiki.legalaid.gov.ua/index.php/Poriadok_vykonannia_vyroku. [in Ukr.].

10. Istoriia stanovlennia i rozvytku orhaniv ta ustanov vykonannia pokaran: orhanizatsiino-pravovi aspekty [History of formation and development of bodies and institutions of execution of punishments: organizational and legal aspects]. Istoriia DKVS. Ofitsiyni sait Derzhavnoi kryminalno-vykonavchoi sluzhby Ukrainy. URL: <https://kvs.gov.ua/about-service/history/> [in Ukr.].

11. Instruktisiia z orhanizatsii kontroliu za vykonanniam dokumentiv u Natsionalnii politsii Ukrainy [Instruction on the organization of control over the execution of documents in the National Police of Ukraine] : zatv. nakazom MVS Ukrainy № 503 vid 13.06.2016 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0944-16#Text> [in Ukr.].

ABSTRACT

Dmytro Tinin, Volodymyr Tymofieiev. Problems and competence of police during enforcement of judgments related to imprisonment. Today, a certain conflict in judicial practice, the current criminal procedural and criminal-executive legislation of Ukraine is the procedure for execution of court sentences related to imprisonment, from the moment they enter into force.

At the legislative level, the limits of competence of the National Police officers remain unresolved after the receipt of such a sentence to any police unit and the procedure for their execution.

When enforcing a court sentence, law enforcement officers have a number of problems that make it impossible to enforce it, or even inaction is formed on their part. As a result, these factors contribute to convicts evading punishment or committing other crimes at this time.

To date, the legislator does not define the competence of the National Police and does not include in its responsibilities the execution of court decisions related to imprisonment. However, when deciding on the determination of the body that will execute such a decision, the judicial institution is guided only at its own discretion or by the materials of the criminal proceedings in which it will be adopted.

To solve such problems, it is necessary to correctly determine the procedure for each body to perform its functions. Such decisions cannot be made by the heads of structural subdivisions alone, and therefore this leads to the solution of this problem at the level of departmental management with further amendments to the legislation governing the activities of their sectoral services.

Keywords: court verdict, evasion of serving a sentence, competence, public person, search for a person, execution of punishments.